

ԳՈՎԵՐԳՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅՐԵՆԻ

Նոր կարօտանքի նարօ՛ս, Հայաստան,
Նոր երկունքներու զարն՛ւմ, Հայաստան,
Ինչքան խոցուիս դում՝ ծնո՛ղ Հայաստան,
Մեր տեղին բացուող՝ բլրո՛ւլ Հայաստան:

Քեզ միշտ՝ երգեցին առուղներ վեցոս,
Առուղներ հայոց՝ երգեցին թախծոս,
Մինչեւ հասաւ օրն զարթոնքին հայոց,
Երբ երգը հայոց՝ եղաւ ռազմի բոց:

Ու քոցովն այդ վեհ՝ քանդեց պարիսպներ,
Հին սահմանքն ժանգոս շրթաներ.
Մարմանկուցաւ, եղաւ ազգ ճղգո՛ր՝
Հայոց աշխարհին տաւ մահեր խոր:

Նոր կարօտանքի նարօ՛ս, Հայաստան,
Նոր երկունքներու զարն՛ւմ, Հայաստան,
Ինչքան խոցուած դում՝ շենո՛ղ Հայաստան,
Բոլոր՝ տեսնում՝ վառուող Հայաստան ...:

ՆԱԶԱՐԷԻ Գ. ԶԱՓԱՏԱՐԵԱՆ
Ծրուադեմ, 1986